

Siden sidst

De dumme spørgsmål

»MEN ER DET DA ikke Luther, der har skrevet Det nye Testamente?»

Vi sad i deres pragtfulde have og snakkede om hebraiske oversættelser af Det nye Testamente. Ungerne havde lige været hende og plukke en citron til aftenthe. Og en frisk brise fra Middelhavet nåede op i haven, hvor gode, gamle jødiske bekendte nu boede.

Ingen tvivl om, at hendes spørgsmål ikke rigtig faldt i ægtemandens smag. Han gjorde da også sit til for at redde situationen. Men hun, derimod, gjorde intet forsøg på at skjule, at det kom som en overraskende nyhed for hende, at Det nye Testamente var skrevet i det første århundrede.

Nuvel. Jeg tror ikke, at hendes spørgsmål som sådan er typisk for israelske jøder og deres kendskab til kristne emner. Og for øvrigt: Hvem af os kender nogle navne på de vigtigste jødiske personer op gennem historien, sådan som hun da i det mindste

kendte Luthers navn?

Men situationen som sådan kender vi. At der er en, der stiller et spørgsmål, som omgivelserne fornemmer som dumt. Og man ved ikke rigtigt, hvordan man skal reagere og komme videre.

Men egentlig er det vel endnu værre, at vi af frygt for selv at komme i en sådan situation slet ikke tør stille spørgsmål, eller af al kraft forsøger at undlade at stille dumme spørgsmål. Men det er jo en tosset måde at leve på. Hvis man da vil udvikle sig og opnå større erkendelse.

JEG SKAL IKKE gøre mig bedre, end jeg er. Vel kom det også bag på mig, at hun med den baggrund, hun har, og så vidtberejst som hun er, ikke vidste mere om oprindelsen til Det nye Testamente.

Men ved nærmere eftertanke beundrer jeg hende. Og jeg vil gerne tage ved lære af hende.

Man lærer ved at stille spørgsmål. Man lærer mest, når man tør stille de »dumme« spørgsmål, vover at udle-

vere sig, ikke er ængstelig for at lægge røst til de spørgsmål, som andre givetvis også har, men bare ikke tør stille af frygt for omgivelsernes reaktion. Og af frygt for omgivelsernes billede af en.

Hvis der i det hele taget er noget, der hedder »dumme« spørgsmål, skulle det være en menneskeret at stille dem. Og hvis det ikke er en menneskeret, så er det i hvert fald en kristen ret. Det egentligt dumme kommer vel frem, hvis den, der har svaret, ikke svarer på spørgsmålet, men kun giver den, der har stillet spørgsmålet en følelse af, at vedkommende har dummet sig.

DET MEST DUMME er ikke de dumme spørgsmål, men en dum måde at besvare sådanne spørgsmål på.

Og her ramler vi måske lige ind i et problem, som er mere alvorligt, end vi altid tænker på.

Er jeg først blevet søndagskolelærer forventes der selvfølgelig noget af mig. Jeg begynder at sammenligne mig

Missionsvennen
30/8 - 1985

Af Kai Kjær-Hansen

med andre søndagskolelærere. Og jeg, som tidligere kunne stille spørgsmål, fordi jeg var videbegærlig, opdager nu, at jeg ikke længere stiller spørgsmål. Ikke fordi jeg nu ved alt om det, der har med Bibelen at gøre, men fordi jeg sammenligner mig med de andre og nødig vil falde igenem. Det samme kan ske for en ungdomsleder. For slet ikke at tale om en prædikant!

Eller man har i et langt liv deltaget i missionshusets liv eller siddet i en bibelkreds. Spørgsmålene bliver færre og færre. Ikke altid fordi man ved mere og mere, men fordi man ganske enkelt ikke tør stille spørgsmål, fordi man er bange for de andres reaktion. Også selv om omgivelserne er ens gode kristne venner.

Hvis situationen er sådan, er den egentlig ikke særlig rar at tænke på. I hvert fald er der grund til at overveje, om *kendskabet* til elementære ting, som har med Bibelen at gøre, daler i takt med hvor længe, man har befundet sig i en kristen sammenhæng.

VEL BLIVER MAN IKKE frelst, fordi man kan svare på, hvornår kong David levede, om det var omkring 500 år før Jesu fødsel, eller det nærmere var omkring 700 år før eller 1000 år før Jesu fødsel. - Tja, hvornår var det nu, det var?

Men alligevel skal vi ikke holde os for gode til at beskæftige os med sådanne forhold. Gør vi det alligevel, skal vi ikke regne med, at vores erkendelse bliver større.

Under alle omstændigheder: den, der ikke tør stille spørgsmål, lærer mindre og mindre. Den, der tør stille »dumme« spørgsmål, lærer mest.

Fri os fra den situation, at vi lærer lidt af frygt for dem, der ved mere. Det er ikke værdigt for et kristent fællesskab.

Tværtimod skulle vi opmuntre hinanden til at dumme os lidt oftere og vove at stille de »dumme« spørgsmål. Det bliver man klogere af. Vi er jo *alle* på vej.